

OZNANILA

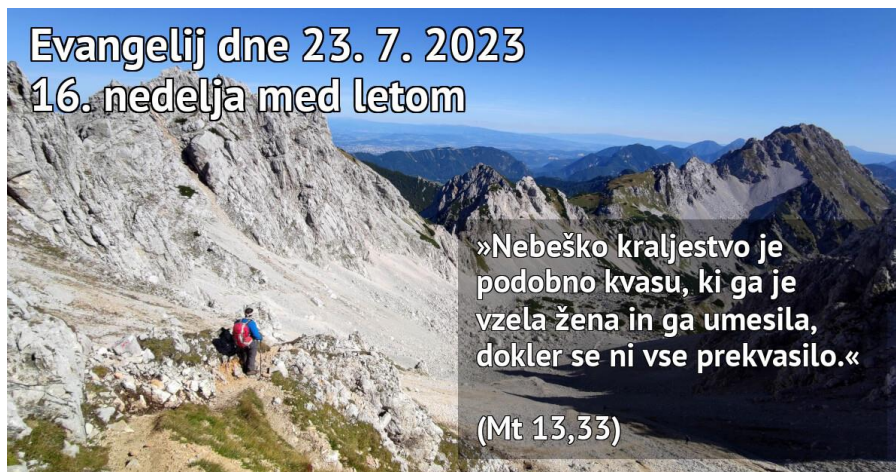
ŽUPNIJE GALICIJA

23. julij 2023

NEDELJA	16. MED LETOM – LEPA NEDELJA V GALICIJI
23.07.	7.00 za farane 10.00 za +Jakoba in Angelo Ograjšek za +Jakoba in Justino Doler
Ponedeljek	Krištof, mučenec
24.07.	19.00 za +Jakoba Žagar
Torek	JAKOB Starejši, apostol – zavetnik naše župnije
25.07.	19.00 za +Marijo Rednak
Sreda	Joahim in Ana, starša Device Marije
26.07.	19.00 za +Ivana in Anico Grebovšek
Četrtek	Gorazd, Kliment in drugi učenci sv. Cirila in Metoda
27.07.	19.00 na Pernovem za +Faniško Štefančič, 30. dan
Petek	Viktor
28.07.	19.00 za +Franca Arnšek, obl.
Sobota	Marta
29.07.	8.00 za +Avgusta in Franciško Čretnik, obl.
NEDELJA	17. MED LETOM
30.07.	7.00 za farane 8.30 na Pernovem za +Jožeta in Alenka Arh 10.00 za starše Podvršnik, obl.

LEPA NEDELJA NA PERNOVEM bo 6. avgusta

16. NEDELJA MED LETOM

EVANGELIJ

Pustite oboje skupaj rasti do žetve

Tisti čas je Jezus povedal množicam priliko. Rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi. Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel. Ko je setev zrastle in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka. Prišli so gospodarjevi služabniki in mu rekli: ›Gospod, ali nisi posejal dobrega semena na svoji njivi? Od kod torej ljuljka?‹ Dejal jim je: ›Sovražnik je to storil.‹ Služabniki pa so mu rekli: ›Hočeš torej, da gremo in jo pobereмо?‹ ›Nikakor,‹ je dejal, ›da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice. Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob času žetve pa porečem žanjcem: Zberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo, pšenico pa spravite v mojo žitnico.«

Še drugo priliko jim je povedal; rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnu, ki ga je nekdo vzel in vsejal na svoji njivi. To je res najmanjše od vseh semen; ko pa zraste, je večje kakor zelišča in postane drevo, tako da priletijo ptice neba in gnezdiijo na njegovih vejah.«

In povedal jim je spet drugo priliko: »Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in ga umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Vse to je Jezus povedal množicam v prilikah in ničesar jim ni govoril brez prilike, da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku, ki pravi: ›Odprl bom svoja usta v prilikah, izrekel bom, kar je skrito od začetka sveta.‹

Tedaj je odpústil množice in šel v hišo. Njegovi učenci so pristopili k njemu in rekli: »Razlôži nam priliko o ljuljki na njivi.« Odgovóril je in rekel: »Sejalec dobrega semena je Sin človekov. Njiva je svet. Dobro seme so sinovi kraljestva, ljuljka pa sinovi hudiča. Sovražnik, ki jo je zasejal, je hudič. Žetev je konec sveta, žanjci pa so angeli. Kakor torej pobirajo ljuljko in jo sežigajo v ognju, tako bo ob koncu sveta. Sin človekov bo poslal svoje angele in pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je v spotiko, in tiste, ki delajo krivico. Vrgli jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi. Takrat bodo pravični svetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta. Kdor ima ušesa, naj posluša.«

JAKOB STAREJŠI (UMRL OK. 44)

God: 25. julij

V zboru dvanajsterih apostolov, ki jih je bil Jezus izbral iz vrst svojih številnih učencev, sta bila dva Jakoba. Med prvimi je bil za apostola poklican današnji godovnjak, zato je ob njegovem imenu vzdevek 'starejši' (po apostolski službi, ne po letih), malo kasneje pa je Jezus poklical še Jakoba, Alfejevega sina, ki mu pravimo 'mlajši'.

Jakob je bil doma iz enega od mest ob Genezareškem jezeru. Njegov oče Zebedej je bil ribič, pri delu pa sta mu pomagala njegova odrasla sinova Jakob in Janez. Na Jezusov klic sta, kot poroča evangelist Matej, "pustila čoln in očeta ter šla za njim". Mati Saloma je bila sestra Jezusove matere Marije, zato sta bila Jakob in Janez prava Jezusova bratranca. V seznamu apostolov je Jakobovo ime med prvimi, vedno zraven Janezovega. Evangelist Marko pove, da je Jezus

Zebedejevima sinovoma dal ime 'sinova groma' in sicer zaradi njunega vihravega značaja. Ob neki drugi priliki sta si Jakob in Janez prislužila Jezusovo grajo zaradi svoje častihlepnosti. Hotela sta si izprositi čim boljši 'stolček' v Jezusovem kraljestvu. Skupaj s Petrom in z bratom Janezom je bil Jakob priča Jezusovega spremenjenja na gori in obuditve Jairove hčere. Te tri je Jezus vzela s sabo, ko je šel na veliki četrtek zvečer molit v vrt Getsemani, kjer je v duhu videl grozo trpljenja, ki ga je čakalo prav kmalu. V dneh Jezusovega trpljenja se je Jakob, kot večina apostolov, 'potuhnil', po Jezusovem vstajenju pa je bil z drugimi apostoli v Jeruzalemu. Prav malo vemo o njegovem delovanju po Jezusovem vnebohodu in prihodu Svetega Duha na prve binkošti. Pisatelj Apostolskih del poroča, da je Herod "dal z mečem usmrtiti Jakoba, Janezovega brata". To se je zgodilo o veliki noči leta 44.

Legenda pripoveduje, da je apostol Jakob deloval v Španiji, vendar za to ni nobenega trdnega dokaza. Dejstvo pa je, da je grob tega apostola v Španiji, ki ga časti kot svojega zavetnika, in sicer v pokrajini Galiciji na severozahodu Pirenejskega polotoka, v mestu, ki se po njem imenuje Santiago de Compostela. Njegove kosti so prenesli tja najbrž v 7. stoletju, ko so Jeruzalem zasedli muslimanski Arabci. Compostela je kmalu postala sloveča božja pot brž za Sveto deželo in Rimom. Kdor je od nas romal v daljno Kompostelo, se je napravil po romarsko: za to opravilo je bil značilen romarski klobuk s širokimi krajci in na njem pritrjena školjka 'Jakobova pokrivača', plašč, bisaga ter dolga romarska palica z bučo za vodo na njej. Zaradi romarskega klobuka je sv. Jakob postal zavetnik klobučarjev. Poleg romarjev so ga svojega zavetnika razen klobučarjev častili še mornarji in voskarji. Kmetje se mu priporočajo za dobro letino in lepo vreme. Nekdaj je bil ta čas višek žetve, kajti "o svetem Jakobu pšenica zori ali zgori". V Prekmurju se po tem svetem apostolu mesec julij imenuje 'jakobšček'; po njem nosijo ime 'jakobčki', prva jabolka.

O izredni priljubljenosti tega svetnika med našimi predniki govori tudi dejstvo, da so sv. Jakobu na čast samo na ozemlju ožje Slovenije zgradili 68 cerkva.

Kako je **pokrovača** postala romarski simbol

Po svetu obstajajo številne legende o tem priljubljenem znamenju.

Danes obhajamo [god svetega Jakoba Starejšega](#), apostola, ki ga mnogi poznajo tudi po znameniti romarski poti do Santiaga de Compostele, t.i. [caminu](#). Za vse, ki so se že kdaj podali na pot po stopinjah sv. Jakoba, je školjka pokrovača zelo dobrodošel prizor. To je namreč znamenje, ki romarje vodi proti končnemu cilju, pogosto pa ga nosijo tudi verniki, ki so se odločili za to zahtevno pot.

Pokrovačo lahko vidimo tudi na srednjeveških upodobitvah sv. Jakoba Starejšega in tedanjih romarjev. Gre za starodavni simbol, ki ga danes povezujemo predvsem s [caminom](#), pa tudi s krščanskimi romanji na splošno.

In zakaj je tako? Kako je školjka pokrovača postala simbol krščanskih romarjev?

Delno gotovo zaradi določenih legend glede prihoda posmrtnih ostankov sv. Jakoba v Španijo. Ena izmed zgodb pripoveduje, da so po tem, ko so Jakoba leta 44 mučili v Jeruzalemu, njegovo truplo prepeljali v Španijo in ko je ladja prispela do obale, se je konj prestrašil in padel v morje. Tako konj kot jezdec sta bila čudežno rešena, iz vode pa sta se prikazala prekrita s školjkami pokrovačami.

Malce bolj »priročno« pa je dejstvo, da pokrovače v večjih količinah najdemo na obali Galicije, v bližini grobnice, kjer počivajo posmrtni ostanki sv. Jakoba. Za srednjeveške romarje je bila pot do Compostele običajno izpolnitev pokore, ki so jo prejeli od duhovnika. Da bi dokazali, da so v resnici dosegli cilj svojega romanja, so morali duhovniku prinesiti »spominek«, značilen za tisto območje. S časom so romarji začeli prinašati pokrovače, ki so jih našli na obali v bližini Compostele, in jih duhovnikom izročali kot dokaz za opravljeno pot.

Sprva so morali romarji, ki so želeli priti do pokrovače, nadaljevati pot iz Compostele do Finisterra, toda že v 12. stoletju so trgovci ugotovili, da jim školjke lahko prinesejo dober zaslužek in so jih začeli prodajati v bližini stolnice. Poleg spominka na romanje so pokrovače uporabljali tudi kot sklede za hrano in vodo.

Od neposredne povezave s *caminom* dalje pa je pokrovača kasneje postala splošni simbol za romanje. Uporabljali so jo kot znamenje krščanskega romanja proti nebesom, povezano z novozaveznim odlomkom iz Pisma Hebrejcem, ki pravi, da smo »na zemlji tujci in priseljenci« (Heb 11,13). Katekizem še podrobneje opisuje, kako nas »romanja spominjajo na naše zemeljsko potovanje proti nebesom. To so po izročilu pomembni časi za obnavljanje molitve. Božjepotna svetišča so za romarje, ki zase iščejo živih virov, izjemni kraji, da *kot Cerkev* živijo oblike krščanske molitve« (KKC 2691).

Z mislijo na to so pokrovačo uporabljali tudi pri podeljevanju zakramenta svetega krsta. Izkazala se je ne le kot uporabni pripomoček za zlivanje vode po novokrščencih, ampak je obenem predstavljala simbolnost romanja. Krst je začetek krščanskega romanja in ko duhovnik uporabi školjko, da otrokovo glavo oblije z vodo, ga s tem pospremi na njegovo romanje proti nebesom. Zato pokrovačo pogosto vidimo na umetniških upodobitvah v krstilnicah ali na krstilnih kamnih.

Školjka pokrovača je starodavni krščanski simbol z dolgo in bogato zgodovino.

Vir: www.aleteia.org Foto: Aleteia / splet

